

GRUMETS VERMELLS

ANTIBARBIS: PUNTS SUSPENSIVS

de Mercè Anguera

ANTIBARBIS - PUNTS SUSPENSIVS. **LECTURA 1**

—No sé pas què veurem —va remugar la Marta—. Encara no és de dia... Hi ha llum, als aiguamolls?

Ningú no li va respondre. La Nao, al seu costat, dormia amb el cap recolzat al respatllet i la boca oberta, ensenyant totes les dents. Roncava una mica i tot.

—Em recorda el meu gat —vaig dir.

La Sandra va girar el cap.

—Sí, noia, tan fineta que semblava... —i va fer un gran badall.

Eren les sis del matí, i el sol encara no havia sortit. Les carreteres de la sortida de Barcelona, les que van cap a l'aeroport, em van semblar més lletges que mai, amb la claror taronja dels fanals. Per sort, no hi havia cua. Però sí que hi havia cotxes i camions que circulaven.

—On deu anar, la gent, tan d'hora? —vaig preguntar.

—Sí, ves, a espigar ocellets, com nosaltres... —va respondre la Marta, amb mala idea.

—Va, no us queixeu tant! —va riure el pare, animat i despert com una mala cosa—. Us agradarà! Aquesta és la millor hora! Els ocells, quan surt el sol, es desperten...

Sense obrir els ulls, la Nao va fer notar:

—Jo també em desperto quan surt el sol. Però abans, no. Mai de la vida.

ANTIBARBIS - PUNTS SUSPENSIVS. **LECTURA 2**

—Quan siguem a l'aguait us revifareu! He portat un termos amb cafè!

—Jo no en prenc, de cafè, pare!

—Ni jo —va dir la Marta—, a casa no em deixen prendre'n.

—Ni jo, Ernest, ara... —va dir la Sandra, i va callar de cop.

La Nao va roncar una mica més fort.

El pare, satisfet, va exclamar:

—Ja hi som! Arribarem els primers a l'aguait, abans que ningú, segur!
Agafarem el millor lloc. Mireu, ja surt el sol!

I sí que es veia una ratlla més clara a l'horitzó, sobre el mar.

—Hem de deixar el cotxe aquí, a l'aparcament. Haurem d'anar a peu una estoneta. Amb el cotxe, molestaríem els ocells. Mira, quina llàstima, no som els primers!

A l'aparcament hi havia un altre cotxe. La Nao va entreobrir els seus ulls de ratlleta i se'l va mirar.

—Deu ser un altre ornitorinc afeccionat —va mormolar—, i es va tornar a adormir.

Despertar-la va ser força complicat. Però, un cop fora del cotxe, es va espavilar ràpidament. Feia un ventet fred que espavilava qualsevol.

—Coi —va dir la Sandra—, sort que som a mitjan juny!

El pare es va fregar les mans, content.

ANTIBARBIS - PUNTS SUSPENSIVS. **LECTURA 3**

—Quan s'acabin d'aixecar les boires, farà caloreta! És la marinada, això! Respireu, respireu fondo, que neteja els pulmons —va dir el pare.

Totes vam respirar, però amb poc entusiasme. Cada cop s'hi veia més. El soroll dels cotxes de l'autopista se sentia molt molt lluny. Vam enfilem un camí blanc, amb canyes a banda i banda i alguns pins retorçats.

—Hem de ser discrets i no fer gaire soroll —ens va avisar el pare. La Nao va ofegar un crit.

—Què passa? —es va esverar el pare.

—L'avió, l'avió, caurà, caurà sobre nostre...

—No, Nao, és que som molt a prop de l'aeroport, i els avions aterren i s'enlairen constantment.

—I als ocells, no els molesta?

—Suposo que una mica sí, però hi estan acostumats.

—Treu la càmera, Eli, ràpid, treu la càmera! —va xiuxiuejar nerviosa la Marta.

—Has vist un ocell? Com era? —va preguntar el pare.

—No, un ocell no, una rata grossa, aquí mateix, entre les canyes!

La Sandra es va estremir.

—Ernest, aquí hi ha rates? —va preguntar, angoixada.

—Alguna, n'hi ha —va admetre el pare—, però, si no en fas cas, no passa res! No cal que els fem fotos, a les rates...

ANTIBARBIS - PUNTS SUSPENSIVS. **LECTURA 4**

—Ah, vols dir que les ignorem? I no s'ofendran? —va preguntar la Sandra—. Fins i tot les barbís, quan matinen més del compte, es posen de mal humor...

—Ja som a l'aguait.

L'aguait era com una caseta amb un banquet per seure i una finestra allargada i estreta que donava directament als aiguamolls. Assegut en un racó, hi havia un senyor amb les cames molt llargues que, de seguida que vam arribar, es va aixecar per saludar-nos. Amb el pare, de seguida van començar a parlar.

—Potser veurem alguna polla d'aigua —va dir, seriós.

—Espero que sí —va confirmar el pare, seriós també.

La Marta, la Nao i jo ens vam aguantar el riure.

—La polla d'aigua —ens va informar la Sandra— és un ocell que viu aquí tot l'any. Per si en veieu alguna, té les cames verdes, amb una petita lligacama vermella sobre l'articulació. Fa batzegades amb la cua quan està nerviosa i quan neda també fa batzegades amb el cap.

El pare la va mirar, admirat. L'altre senyor va fer que sí amb el cap:

—És important dedicar temps a l'estudi, amb les guies adequades.

ANTIBARBIS - PUNTS SUSPENSIVS. **LECTURA 5**

—Però —vaig dir jo— els ocells no s'estan quiets, i potser no tens temps per fixar-t'hi prou...

—Quan tens una mica d'experiència —ens va explicar—, et passa com quan t'encreues amb una persona que no coneixes pel carrer, que només amb un cop d'ull ja pots identificar-ne els trets més importants.

—Jo, de persones, en veig moltes, i d'ocells també en veig, però no els miro...

—Per això hem vingut, per mirar amb paciència —va dir fluixet el pare, assenyalant el banc amb un gest.

Ens hi vam posar, i la veritat és que el temps ens va passar molt ràpid, perquè vam veure molts ocells. Jo no vaig fer gaires fotos, però no em va fer res, perquè em van quedar moltes imatges dins del cap. L'Oriol, l'ornitòleg, en sabia un niu, d'ocells, i mai millor dit, i ens anava explicant el nom i altres coses de tots els ocells que vèiem. El pare i ell es van donar el telèfon, «per si algun dia et ve de gust tornar a venir, i no vas tan ben acompanyat», i després, quan el sol ens va començar a enlluernar, vam sortir de l'amagatall i vam anar xino-xano cap a la platja, a esmorzar.

ANTIBARBIS - PUNTS SUSPENSIVS. **LECTURA 6**

—Em pensava que estaria molt més bruta, aquesta platja —va comentar la Sandra.

—Més cap al nord, on desemboca el Llobregat, tot està més brut, però, aquí, és la zona protegida. Què, us ha agradat?

—A mi m'han agradat els cabussets, quan fiquen el cap a l'aigua, fent balancí, i aixequen el culet —va dir la Nao.

—A mi m'ha agradat el gosset —vaig dir jo.

—Quin gosset? —es va esverar la Nao—. Jo no n'he vist cap, de gosset!

—Vol dir aquell ocell gros de les potes llargues, que caminava a poc a poc...

—Ostres, sí! I a tu, Marta, quin t'ha agradat?

—A mi m'ha agradat una cosa que ha dit l'Oriol: «El vol del colom espetega, el de la tórtora, grinyola, i el de la gallina, esbufega.» Ho trobo molt pràctic!

—Les gallines volen? —vaig preguntar.

—Volen baix, i ensopeguen amb els ponedors —va contestar la Sandra.

—Pobres gallines! —va dir la Nao.

—A mi —va dir la Sandra— m'ha agradat molt veure els ànecs volar. A l'aigua són bonics, però a l'aire... Fan una sensació de decisió, de potència, de llibertat... Semblen valents!

—I no com les gallines —vaig afegir.

—Pobres gallines —va repetir la Nao.

ANTIBARBIS - PUNTS SUSPENSIVS. **LECTURA 7**

El pare ens va somriure, satisfet.

—Estic content que us agradi fer de *birdwatchers*!

—De què?

—De *birdwatchers*... És com en diuen, a Anglaterra, dels afeccionats als ocells. Allà, això de l'ornitologia agrada a molta gent. Potser l'Ernest s'hi ha afeccionat, mira què et dic! —va dir el pare, rient.

—No m'estranyaria gens que a tots els teus fills els agradés, això

—va dir la Sandra, i es va tocar la panxa, somrient. El pare també va somriure.

—És clar que m'agrada! —vaig dir, estranyada.

Els es van mirar amb cara de perplexitat.

—I tant, Eli, ja se't nota! Voldràs venir un altre dia? —va dir el pare, ràpidament.

—Jo, no —va saltar la Nao—. És tot molt bonic, però s'ha de començar massa d'hora.

—Això té avantatges: mireu, ja hem vist un munt d'ocells, ens hem passejat, hem esmorzat... i només són quarts d'onze del matí! I com que tenim tot el dia per endavant, amb la Sandra hem pensat que potser us vindria de gust anar a la platja i quedar-nos-hi a dinar...

Evidentment, hi vam estar d'acord. L'únic problema va ser que no teníem vestit de bany.

ANTIBARBIS - PUNTS SUSPENSIVS. **LECTURA 8**

Ens vam haver de posar uns biquinis de la Sandra que, les coses com siguin, ens anaven grans pertot arreu i, a més, estaven plens de flors tropicals.

—Se'm veurà tot! —es va queixar la Marta.

—Tot el què? —va preguntar la Nao.

—Tot! —va cridar la Marta.

—A la platja, a tothom se li veu tot, i a tothom li és igual. Això és el millor de la platja —va fer convençuda la Nao—. Em queda bé aquest biquini? —va preguntar, fent una volta. Havia triat el biquini més florit, brillant i ple de colors.

—Gens —vaig contestar, amb sinceritat.

—Gràcies —va respondre la Nao, empipada.

—De res —vaig contestar, educadament.

—A tu, el teu tampoc no et queda bé —va deixar anar la Nao, mirant-me.

—Ja ho sé —vaig contestar.

—No és que no et quedi bé, és que gairebé estàs més horrorosa que la Marta —va fer la Nao.

—Impossible! —vaig cridar.

—T'ho prometo —va riure la Nao.

—Tant de bo que a la platja no hi hagi gaire gent! —vaig desitjar.

Però la platja era plena de gom a gom, perquè feia molt bon dia. Alguns, quan ens veien, reien i tot. I totes tres fèiem morros, encara que el pare ens va dir que estàvem esplèndides.

ANTIBARBIS - PUNTS SUSPENSIVS. **LECTURA 9**

Com que no era veritat que estàvem esplèndides, com havia dit el pare, no ens ho vam creure. La que estava esplèndida de veritat era la Sandra, com sempre. A poc a poc, la gent es va anar acostumant als nostres biquinis estrofolaris i, quan, al cap d'una estona, van anar parant de riure, ens vam relaxar i ens ho vam començar a passar bé.

A més, quan ets a l'aigua, el biquini no se't veu, la qual cosa, en el nostre cas, era un avantatge. O sigui que ens vam estar molta estona a l'aigua.

A part de remullar-nos, vam fer totes les altres coses que s'han de fer a la platja, o sigui: prendre el sol, saltar ones, buscar petxines, jugar a vòlei, fer un castell i menjar un gelat.

Ens ho vam passar perfecte. A la tarda, mentre fèiem la digestió, la Nao va fer una bona migdiada, la Marta llegia la guia d'ocells i jo rumiava. Em vaig adonar que, moltes estones, el pare i la Sandra parlaven fluixet, com si tinguessin secrets. De vegades semblaven alegres i de vegades amoïnats.

—Marta, creus que parlen de mi?

La Marta va mirar-los dissimuladament.

ANTIBARBIS - PUNTS SUSPENSIVS. **LECTURA 10**

—Crec que no, però, per què haurien de parlar de tu, precisament?

—va preguntar la Marta.

—Home, és que aquests dies, a casa, no he estat gaire simpàtica

—vaig reconèixer.

—I tens remordiments? A mi em passa que, quan faig enfadar els pares, després em costa dormir bé, em sap greu... —va afegir la Marta.

—Sí, una mica de remordiments sí que en tinc —vaig acceptar—. I, mira, potser no és tan desagradable com semblava, la Sandra.

—No ho ha estat mai, de desagradable, la Sandra! —va exclamar la Marta.

—Però no és la meva mare —em vaig excusar.

—No —va fer la Marta.

—Suposo que això no és culpa seva —vaig dir.

—No —va repetir la Marta.

—I tampoc no s'hi pot fer res —vaig dir amb convenciment.

—No —va concloure la Marta.

La Nao va obrir els ulls.

—Doncs, si no s'hi pot fer res, Eli, no cal que et preocupis! Anem a l'aigua?

Des de l'aigua vaig veure que el pare i la Sandra seguien parlant, amb els caps molt junts. Però, quan van adonar-se que els mirava, em van saludar amb un gran somriure. No estaven enfadats. I vaig tenir la sensació que tot aniria bé.